

Arrest

nr. 281 737 van 13 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2022 werd in hoofde van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 06/07/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.D.S.

voornaam : F.

geboortedatum : X

geboorteplaats: / nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/07/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.55.LL.066872/2022 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zijn mama, broers, zussen en oom in België verblijven. Hij verklaart dat zijn vriendin, zonder verdere verduidelijking omtrent haar identiteit en verblijfplaats, hoogzwanger is. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid in kader van dit toekomstige vaderschap. Betrokkene diende op 10.02.2017 een aanvraag tot verblijf in op basis van Artikel 10 van de wet van 15.12.1980 uit hoofde van zijn moeder die in het bezit is van F+kaart. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 01.03.2017. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker werd gerepatriëerd op 29 juli 2022. Ter zitting gevraagd naar het belang bij de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing, heeft zijn raadsman verklaard niet langer belang te hebben.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan tegen het inreisverbod, geput uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna:

het EVRM), van de artikelen 62, §2 en 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het hoorrecht. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"[...]

2.

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir tenu compte du risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale qu'il pourrait subir en cas de renvoi dans son pays d'origine et ce, malgré ses déclarations, en violation de l'article 8 de la CEDH

2.1. De l'existence d'une vie privée

Dans la présente affaire, il convient en premier lieu de constater l'existence d'une vie privée dans le chef du requérant, lequel réside en Belgique avec sa mère, sa grand-mère, ses frères et ses soeurs.

Il a vécu sous le même toit durant plusieurs années avec eux et les liens étroits qui les unissent se sont renforcés au cours de ces années de vie commune. Le requérant a bien entendu développé des relations variées en dehors de la maison non seulement dans le cadre de ses activités mais également ensuite dans le cadre d'activités et de formations menées en vue de son développement personnel et professionnel.

2.2. De la connaissance par l'autorité

Il convient de constater que l'autorité devait avoir connaissance de l'existence de cette vie privée en Belgique puisqu'il ressort du dossier que le requérant est effectivement arrivé en Belgique et a introduit une procédure de regroupement familial.

De même, l'autorité reconnaît que la famille du requérant se trouve en Belgique.

2.3. Du défaut de mise en balance des intérêts en présence en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu des principes découlant de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la partie adverse était tenue de se livrer à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, afin de vérifier si elle est tenue à l'obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie privée du requérant. Cette vérification devait s'effectuer par une mise en balance des intérêts en présence. Dans ce cadre, il est essentiel de tenir compte de l'importance des intérêts en jeu pour le requérant ainsi que de l'impact de la décision attaquée sur sa vie privée. Or, en l'espèce, il apparaît clairement de la motivation de la décision litigieuse qu'en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'autorité est restée en défaut :

- de prendre en compte l'existence de la vie privée du requérant sur base des éléments de son dossier administratif ;*
- a fortiori, de procéder à une mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si la mesure envisagée constitue ou non une atteinte disproportionnée au droit du requérant au respect de sa vie privée en Belgique.*

A la lecture de la décision attaquée, l'autorité administrative ne tient effectivement aucunement compte du fait que le requérant a tenté de régulariser son séjour et qu'il tente par tous les moyens de survivre.

La décision attaquée ne tient également aucunement compte du fait que le requérant n'a plus la moindre attache avec le Brésil, pays qu'il a quitté alors que sa vie était menacée. L'autorité administrative conclut cependant malgré tout à l'absence de violation de l'article 8 de la CEDH sans prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents et déterminants du cas d'espèce.

En outre, dans le cadre de l'évaluation de l'existence d'une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH, la Cour Européenne des Droits de l'homme a estimé que les liens entre de jeunes adultes n'ayant pas encore fondé leur propre famille et leurs parents ou d'autres membres de leur famille proche s'analysent

également en une « vie familiale » (Cour EDH 23 juin 2008, Maslov/Autriche (GC), § 62 ; Cour EDH 14 juin 2011, Osman/Danemark, § 55). Si ce n'est pas le cas, la Cour examinera alors ces liens familiaux sous l'angle de la vie privée de l'étranger (CEDH 12 janvier 2010, A.W. Khan/RoyaumeUni, § 43).

Dans le cas présent, l'ensemble de la famille du requérant réside sur le territoire belge.

Il s'ensuit qu'à défaut d'avoir respecté la procédure prescrite par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision d'éloignement litigieuse est illégale.

2.4. A titre subsidiaire : de la disproportion de la mesure

Si, par impossible, votre Conseil devait considérer que l'autorité a procédé à une mise en balance des intérêts compte tenu de la vie privée du requérant – quod non – il conviendrait alors, à titre subsidiaire, de constater que la décision attaquée constitue une atteinte disproportionnée au droit du requérant au respect de sa vie privée. L'éloignement du requérant du territoire belge aurait en effet des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but recherché par l'autorité puisque le requérant serait privé de séjourner en Belgique durant 2 ans ainsi que dans les autres pays qui appliquent l'acquis Schengen.

L'éloignement du requérant aurait également pour conséquence de le séparer des membres les plus proches de sa famille, à savoir sa compagne et son oncle, et de le renvoyer dans un pays dont il ne conserve pas le moindre souvenir, où il ne connaît plus personne qui pourrait l'accueillir ou le soutenir (financièrement et émotionnellement).

La prise et la notification d'une interdiction d'entrée au requérant, compte tenu de l'existence de la vie privée du requérant en Belgique depuis plusieurs années et de la circonstance que l'ensemble de sa famille dispose d'un titre de séjour, est disproportionnée. Il ressort dès lors des éléments exposés ci-dessus qu'une mise en balance des intérêts en présence, si elle avait été effectuée par l'autorité – quod non –, aurait nécessairement conduit au constat d'un rapport disproportionné entre le but visé (l'éloignement du requérant et son interdiction de résider sur le territoire belge et les pays qui appliquent l'acquis Schengen durant 2 ans) et la gravité de l'atteinte au droit de celui-ci au respect de sa vie privée.

L'autorité aurait ainsi dû conclure à l'existence dans son chef d'une obligation positive en vertu de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, à savoir permettre le maintien et le développement de la vie privée du requérant et, dès lors, ne pas procéder à son éloignement du territoire. De sorte que, compte tenu des circonstances de l'espèce et au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision litigieuse est tout à fait disproportionnée, en violation dudit article. Il résulte également de ce qui précède que l'autorité administrative n'a pas procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire préalablement à l'adoption de la décision litigieuse et qu'elle n'a dès lors pas statué en toute connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie.

Enfin, il convient en tout état de cause de constater que la motivation de la décision attaquée, entièrement muette sur la vie privée du requérant, ne remplit pas les critères de complétude, précision, pertinence et adéquation requis par l'obligation de motivation formelle et ne permet dès lors pas au requérant, i) de vérifier que la décision attaquée a bien été précédée d'un examen sérieux et impartial de l'ensemble des circonstances de l'espèce et, ii) de comprendre les raisons ayant conduit à l'adoption de la mesure, malgré la connaissance par l'autorité de sa vie privée.

La partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse.

3.

Le requérant rappelle le libellé de l'article 74/11 de la loi sur les étrangers, qui prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement

peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. § 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce.

L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure.

Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'Office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

5.

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent.

Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Le requérant n'a pas été entendu par l'Office des Etrangers dans le cadre de la prise de l'interdiction d'entrée.

Le requérant aurait souhaité indiquer qu'une interdiction d'entrée de 2 ans l'éloignerait nécessairement de l'ensemble de sa famille qui réside en Belgique et qu'il tente d'exercer une activité économique de manière légale.

Enfin, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

6.

Enfin, concernant à la violation de l'article 3 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux développements énoncés contre l'ordre de quitter le territoire.

En conséquence, l'interdiction d'entrée étant illégale, doit être annulée."

3.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

[...]"

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat het inreisverbod niet kan blijven bestaan indien de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, maar dat is thans niet aan de orde, gelet op wat werd gesteld onder punt 2.

Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn was toegestaan. De verwerende partij was er dus in beginsel toe gehouden om een inreisverbod op te leggen.

Zoals verzoeker terecht stelt, schrijft het eerste lid van de eerste paragraaf van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verwerende partij heeft een inreisverbod voor twee jaar opgelegd, rekening houdend met het feit dat verzoeker er niet aan heeft getwijfeld om zonder de vereiste machtiging te werken. Verder wordt er rekening mee gehouden dat verzoekers moeder, broers en zussen en oom in België verblijven én dat hij heeft verklaard dat zijn vriendin hoogzwanger is, doch

zonder verdere verduidelijking omtrent haar identiteit of verblijfplaats, dat geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie werd ingediend in het kader van dit toekomstige vaderschap, dat de verblijfsaanvraag die verzoeker indiende in functie van zijn moeder die in het bezit is van een F+-kaart, niet in overweging werd genomen, en dat verzoeker heeft verklaard geen minderjarige kinderen of medische problemen te hebben. De verwerende partij is van oordeel dat er geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Het loutere gegeven dat de motivering identiek is aan of gelijkloopt met deze die werd weergegeven in de verwijderingsbeslissing volstaat niet om deze motivering af te doen als niet deugdelijk in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord, specifiek in het kader van het opleggen van een inreisverbod. Hij betoogt dat, indien dat wel het geval zou zijn geweest, hij had kunnen toelichten dat het inreisverbod hem voor de duur van twee jaar weghoudt van zijn familie die in België verblijft enerzijds, en dat hij poogt om op een legale manier economisch actief te zijn anderzijds.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, beoogt deze laatste in staat te stellen een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Daargelaten de vraag of verzoeker op adequate wijze werd gehoord aangaande het inreisverbod van twee jaar, is de Raad van oordeel dat hij niet aantoont dat het besluitvormingsproces een andere afloop zou kunnen hebben gehad moest hij op een andere wijze zijn gehoord. Immers, uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij akte heeft genomen van verzoekers verklaringen omtrent de aanwezigheid van zijn familie in België en er desalniettemin voor heeft gekozen hem voor de duur van twee jaar de toegang te ontfemen, met als logische gevolg dat verzoeker voor de duur van twee jaar van zijn familieleden zou worden gescheiden. Voorts stelt verzoeker wel dat hij had kunnen toelichten dat hij tracht legaal op het grondgebied te werken, maar hij brengt daar geen begin van bewijs van bij. Zelfs indien zou worden aangenomen dat hij niet adequaat werd gehoord, kan deze vaststelling dus niet tot de vernietiging van het inreisverbod leiden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, stelt verzoeker te verwijzen naar de uiteenzetting die hij gaf in het kader van het middel tegen de eerste bestreden beslissing.

Het risico dat verzoeker oproept in het licht van artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepaling, de verwerende partij verhindert de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dan zal zij ipso facto zijn verhinderd om een inreisverbod op te leggen. De schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch is op zich niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden gduid dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldings-termijn toegang te verschaffen tot of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

Nu de beweerde onmenselijke of vernederende behandeling geen uitstaans heeft met het opleggen van het inreisverbod, valt niet in te zien waarom de gemachtigde hierover verder zou dienen te motiveren dan hij thans heeft gedaan in het licht van het ontbreken van medische problemen.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat in zoverre de uiteenzetting van dit onderdeel van het middel hoofdzakelijk is gericht tegen de verwijderingsbeslissing (*“la décision d'éloignement”*) en dus niet tegen het inreisverbod, het onontvankelijk is, gelet op wat onder punt 2 werd gesteld.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het leven met zijn familie, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat zijn moeder, broers en zussen en oom in België verblijven, dat hij heeft verklaard dat zijn vriendin hoogzwanger is, doch zonder verdere verduidelijking omtrent haar identiteit of verblijfplaats, dat geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of regularisatie werd ingediend in het kader van dit toekomstige vaderschap, en dat de verblijfsaanvraag die verzoeker indiende in functie van zijn moeder die in het bezit is van een F+-kaart, niet in overweging werd genomen.

Verzoeker betwist dit niet, en hij kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn poging om zijn verblijf te regulariseren.

Zelfs aangenomen dat verzoeker, als jongvolwassene, nog deel zou uitmaken van het gezin van zijn moeder en zussen, dan nog is de verwijzing van de verwerende partij naar het feit dat de verblijfsaanvraag die hij indiende in functie van zijn moeder niet in overweging werd genomen relevant bij de beoordeling van zijn specifieke omstandigheden. Immers, deze aanvraag dateerde reeds van 2017, en het blijkt niet dat verzoeker, nadat ze niet in overweging werd genomen omdat niet alle vereiste documenten werden voorgelegd, nadien gedurende de vijf jaren die op deze aanvraag volgden, nog een poging ondernam om zijn verblijf erkend te zien in functie van zijn moeder. Aangezien dergelijke verblijfsaanvragen er precies toe strekken om het gezinsleven te beschermen, en gelet op verzoekers stilzitten, kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden volgehouden. Inzake immigratie heeft het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Aangezien de staat dus gemachtigd is om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen, kon de verwerende partij wel degelijk verwijzen naar verzoekers niet in overweging genomen aanvraag op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 2017 om te stellen dat er geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM bij het vaststellen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Als twintigjarige jongeman zonder gezondheidsproblemen – en die klaarblijkelijk in staat is om arbeid te verrichten – mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij een zelfstandig bestaan kan opbouwen zonder de nabijheid van zijn familieleden. De loutere bewering dat hij geen enkele band heeft met zijn herkomstland Brazilië, doet daaraan geen afbreuk. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen van 6 juli 2022 dat zijn grootmoeder langs moederskant nog in Brazilië woont. Tot slot laat hij de motivering over zijn vermeende aanstaande vaderschap volstrekt ongemoeid.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn vermeende privéleven in België, moet erop worden gewezen dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijf alhier bezwaarlijk kan worden beschouwd als voldoende om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in dit land. Het begrip ‘privéleven’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker hiervan enig bewijs voorlegt. Hij blijft op dat vlak in gebreke, hetgeen bijzonder problematisch is nu, zoals reeds gesteld, de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en het privéleven werd uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf. De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat verzoeker behalve de verwijzing naar de aanwezigheid van zijn familieleden in België geen begin van bewijs voorlegt van een beschermenswaardig privéleven zoals hierboven gedefinieerd, laat staan van de vraag of de banden

met België de gebruikelijke banden overstijgen, hetgeen is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van uitzonderlijke omstandigheden die het bestuur ervan zouden kunnen weerhouden om een inreisverbod op te leggen voor de duur van twee jaar, in het licht van de mogelijkheid om een duur van maximum drie jaar te bepalen. Ook op deze gronden is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond: verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij hierover bijkomend had moeten motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede kan worden herhaald dat van verzoeker, die geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren op grond van een vermeend privéleven en die een gezonde jongeman is die klaarblijkelijk in staat is om te werken, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij zijn privéleven uitbouwt in zijn land van herkomst.

3.3. Het middel, in zoverre het kan worden betrokken op het inreisverbod, kan niet worden aangenomen. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij aangetoond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS